

ՍԻԱՄԱՆԹՕ ԵՒ ԽՃԷ-ՉԱՐԷ

(Սիրավեպ)

Ն. Ս. Խ. Ն. Դ. Ս. Ն. Դ.

«Տեսա՞ր պարիկն այն որ անցաւ հիմա»,
 Երկու աղաւնի իրարու ըսին,
 «Վաղը անմուրազ պիտ' անցնի գընա»,
 Ու խոր կարօտով զիրար զըգունեցին:

Ու կակաչները լըսեցին ու սիրտն
 Իրենց սեւ կապեց Խըճէին համար,
 Եւ արցունքները որպէս մարգարիտ,
 Թուխ թարթիչներէն անոնց ինկան վար:

Ու հովը փախաւ, հալածուած ցաւէն,
 Ինչպէս աղջիկ մը խեղճ ու խելագար,
 «Չե՞ս տեսներ, ո՞վ Տէր, բախտն ինչ կը դաւէ».
 Ըսաւ, գալարուեց ու ճըլած երկար:

Ու Վանայ Ծովն ալ յուզուեցաւ ցաւէն,
 Եւ Աղթամարին բողոքի գընաց,
 «Խըճէին եղիր դուն մայր, ապաւէն...»
 Բախտին դէմ սակայն աս ալ լուռ մընաց:

Ու Խըճէն միայն ոչինչ իմացաւ,
 Ոչինչ իմացաւ իր ճակատի-Գիրէն,
 Պարիկի մը պէս զըւարթ ան անցաւ,
 Լեցնելու Սափորն Աղբիւրին Ջուրէն:

Կոտրեցաւ Սափորն Աղբիւրին զըլխին,
 Կոտրեցաւ՝ Խըճէն դեռ ջուրը չառած,
 Ուրիշներն իրենց կուժերն լեցուցին,
 Իսկ ան մընաց հոն անճար, շըւարած:

(ՎԵՐՁ)

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ